

христіанството припознаватъ са отъ църквата за откровенны и извършени отъ самага Бога; тѣ сж нѣкои постановенія и обычаи, които са пазѣли отъ първытѣ христіаны и досега са пазѣтъ, като отъ Бога произлѣзлы. Ный, кога са молимъ, правимъ на себе си кръстно знаменіе; ный са покланямы на светытѣ иконы и мощи; ный призоваваме на помощъ светытѣ угодницы Божіи и светытѣ ангелы; ный въ извѣстны врѣмена на годината постимъ: ный вършимъ церковнытѣ службы по извѣстенъ единъ чинъ; при таинства ный пазимъ различни обреди; ный за ѹмрълытѣ са молимъ; правимъ и приемамы и много таквозъ, за което въ Свещенното Писаніе направо нийдѣ са не помѣнѣва. Че отъ кого ли ный смы са надчили, че сичко тѣй трѣба да са припознава и испъзна, като божественно, като необходимо за нашето спасеніе? Сичко тѣй е стигнало до насъ по прѣданіе: църковнытѣ отцы чѣвали тѣй сичко отъ апостолытѣ, а апостолытѣ чѣвали отъ Исуса Христа или были надчени отъ Дѹха Свѣтаго; и заради тѣй, сичко, което е стигнало до насъ по прѣданіе отъ апостолытѣ, ный го испъзнаваме като божественно и го припознаваме за божественно. Ето що дѹма Василій Великій